Yaşasın Türk ve Kürt halklarının birliği!

Herbıji yekıtî ya gel ên Tırk û Kurd!

İŞÇİNİN SESİ

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

Yıl: 6, Sayı: 96
1 Haziran 1979

Olağanüstü Hal Yasası'nı yığın savaşlarıyla ezeceğiz!

Olağanüstü Hal Yasası ülkeyi çalışma kampına döndürmek, faşizme giden yolu temizlemek demektir.

Haydar Çelik

Ecevit hükümeti işçi sınıfımıza, halkımıza Olağanüstü Hal Yasası adlı tipik faşist bir yasa dayatmak istiyor. Bu yasa ile tüm ülkede sıkıyönetim kalıcılaştırılacak. Ülke, işçi sınıfımıza prangalı çalışma kampı haline getirilecek.

İçişleri Bakanlığı'nın hazırladığı yasa tasarısında neler yok? Olağanüstü haller kapsamına ekonomik bunalımlar, grev ve boykotlar giriyor. Öte yandan "vatan ve cumhuriyete karşı kuvvetli ve eylemli bir kalkışmanın veya ülkenin ve milletin bölünmezliğini içten ve dıştan tehlikeye düşüren veya Anayasa'nın tanıdığı hür demokratik düzeni veya temel hak ve hürriyetleri ortadan kaldırmaya yönelen yaygın şiddet hareketleri" kapsama alınıyor.

Yasa tasarısına göre "olağanüstü hal"in ortaya çıkması durumunda ilgili bakanlık Bakanlar Kurulu'na başvuracak. Bakanlar Kurulu da bir veya birden fazla ili içine alan bir bölgede veya tüm ülkede olağanüstü hal kararı alacak. Tüm yurdu kapsayan olağanüstü hal kararını TBMM onaylayacak. Ancak TBMM onayı alınana kadar Bakanlar Kurulu'nun tüm yurtta aldığı olağanüstü hal kararı geçerli olacak. Ayrıca "acil" durumlarda ilgili bakanlık da olağanüstü hal kararı alabilecek. Ve onaylanmayı beklemeden uygulamaya koyacak.

Olağanüstü Hal Yasası halkımıza şöyle yükümlülükler getiriyor: "Bunalımdan çıkılması için gereksinim duyulan ve normal yollardan sağlanamayan para ve her türlü taşınır, taşınamaz malları ile yaptırılması gereken işler, yasaya göre uygulanacak para, mal ve çalışma yükümü yolu ile sağlanacak. Olağanüstü hal bölgesindeki 16-60 yaş arasında bulunan bütün vatandaşlar kendilerine verilecek işleri yapmakla yükümlü olacaklar"

Tasarıya göre, olağanüstü hal bölgesinde, "Olağanüstü Hal Yüküm İşleri Komisyonu" kurulacak. Ancak vali ve kaymakamlar "gecikmesinde sakınca görülen acil" durumlarda, komisyon kararı olmaksızın doğrudan doğruya yüküm koyabilecekler. Gerektiğinde silâhlı kuvvetler de "yardım ve hizmet"te bulunacaklar.

Yasa tasarısının bakanlıkların görüşlerine sunulmasından iki gün sonra, 12 Martçı Muhsin Batur ve 1 Mayıs'ta İstanbul'u işgal eden ordunun komutanı Necdet Üruğ birer açıklama yaptılar. Bu yasayla ne amaçlandığını daha da açıkça belirttiler.

Muhsin Batur Türkiye'yi bunalımdan çıkarmak için bazı önlemlerin alınmasını istiyor: "İşçi ücretlerine tavan getirilmelidir". "Kişi hak ve özgürlüklerinden devlet adına feragat sağlanmalıdır". "Devlet ve icra organları kuvvetlendirilmelidir". "Emniyet kuvvetlerinin sert ve kesin önlemler alabilmesi sağlanmalıdır".

İstanbul sıkıyönetim komutanı orgeneral Necdet Üruğ da, "Sendikalar ile derneklerin ve orta öğrenim başta olmak üzere okulların disiplin altına alınması"nı istiyor.

Olağanüstü Hal Yasa tasarısında kapsama alınan "vatan ve cumhuriyete karşı kuvvetli ve eylemli bir kalkışma"dan ne kastediliyor? Bu, tekelci burjuvazinin azgın sömürüsüne karşı, işçi sınıfımız ne zaman yığın çıkışları, genel grevler düzenlese, bunu önceden bastırmak demektir. 1 Mayısları ülkemizde işçi sınıfımıza yasaklamak demektir.

Yasada amaçlanan öteki bir nokta da, vatan, millet bölünüyor yaygaralarıyla bugüne kadar Türkiye Kürdistanı'nda yapılan baskıyı, kırımı daha da yoğunlaştırmaktır.

Kişi hak ve özgürlüklerinden feragat bekleniyor. Kime özveri, nasıl özveri? Tekelci burjuvazi ve devleti adına, işçi ücretlerine tavan getirilerek! Tekelci burjuvaziyi bunalımından çıkarmak için yedisinden yetmişine tüm halkı çalışmaya zorlayarak! Ülkeyi çalışma kampına döndürerek!

Sendikalar ve dernekler de devletin disiplini altına alınarak, çelişkileri Hitler usulü "yok edilecek"!

Yasa tasarısı "acil" görünen durumlarda ilgili bakanlığın olağanüstü hal ilân edebileceğini belirtiyor. Böylece bakanlar kurulunun toplanıp karar almasını bekleyerek "vakit" de kaybedilmeyecek! Bu da tüm ülkede her an sıkıyönetim demektir.

Ecevit hükümeti bu yasayla faşizmin yolunu temizliyor. 1930'da Almanya'da Hitler faşizmine giden Brüning diktatörlüğünün kuruluşu sosyal demokratların gönül rızasıyla olmuştu. Brüning'in *Açlık Genelgeleri* sosyal demokratların desteğiyle geçmiş, uygulanmıştı. Bu Açlık Genelgeleri'yle işçiler, emekçiler gerçek bir açlığa hapsedildiler. İşçi ücretleri yarıya dek düştü. Hep bunlar 'devlet adına feragat' yaygaraları altında yapıldı. Olağanüstü Hal Yasası bu Açlık Genelgeleri'nden farklı değildir.

Avrupa tarihinde faşizm, burjuva demokrasisi içerisinde filizlenerek gelişti. Büyük ekonomik bunalımlar, devrimci durumların çıktığı dönemlerde tekelci burjuvazi, özellikle sosyal demokrat hükümetler eliyle bir yandan işçi hareketini reformizm yoluyla böldü. Öte yandan adım adım burjuva demokrasisini budayarak faşist güçleri geliştirdi. "Faşizm önce burjuva demokrasisi biçimleri yoluyla adım adım devlet baskı organlarını güçlendirme, olağanüstü yetkiler getirme ve reformizmle işçi sınıfının güçlerini zayıflatma, haklarını kısıtlama yoluyla geliştirildi. Demokrasi kılıfı altında tüm ortam hazırlandıktan ve işçi sınıfının güçleri en büyük ölçüde dağıtıldıktan sonra, son yumruk indirildi. Açık ve tam faşist diktatörlük getirildi." (*Faşizm ve Sosyal Devrim*, Palme Dutt, s.296)

İşçi sınıfımızın Ecevit hükümetinden bekleyeceği birşey olamaz. Ecevit hükümetinin gitmesi durumunda seçeneğin, gerici faşist partiler hükümeti olduğunu söyleyerek, bu hükümeti desteklemek gibi bir mantık da olamaz. Çünkü bu "ehvenişer" anlayışıyla liberal burjuvazinin kuyruğuna takılmak demektir. Bu, işçi sınıfının gücüne güvenmemek demektir.

Olağanüstü Hal Yasası faşizme giden yolu temizliyor. Almanya'da faşizmin arifesinde getirilen Açlık Genelgelerini sosyal demokrasi desteklemişti. Türkiye'de Olağanüstü Hal Yasası'nı CHP hükümeti kendi eliyle getiriyor. Bu yasaya karşı yoğun devrimci propaganda, ajitasyon yapmak, devrimci yığın savaşımları örgütlemek faşizme karşı savaşın en güncel görevidir. Devrimci yığın savaşımları, en geri kesimi de dahil emekçi yığınlara "liberal" burjuvazinin içyüzünü teşhir edecek, en geniş halk kesimlerini işçi sınıfımızın bağımsız politikası doğrultusunda devrimci savaşa çekecektir.

Son gelişmeler, ülkemizde faşizm ile ileri demokratik halk devrimi arasında bir seçeneğin olmadığını daha güncel bir önemle ortaya koyuyor. Kararsızlık ve yalpalamalar yalnız faşizme yardım eder.

"Devrimin tam utkuya ulaşması yolunda bizi çok büyük güçlükler bekliyor. Eğer proletaryanın temsilcileri ellerinden gelen herşeyi yapmışlarsa ve eğer bütün çabaları gericiliğin direnişi, burjuvazinin ihaneti ve yığınların cahilliği karşısında başarısızlığa uğrarsa, kendilerini hiç kimse kınayamaz. Ama demokratik devrimin devrimci enerjisini kısarsa, devrimci coşkuyu utkudan korkup ya da burjuvazi yüz çevirirse düşüncesine kapılıp zayıflatırsa sosyal-demokratları (komünistleri—İ.S.) herkes ve en başta bilinçli proletarya kınayacaktır. (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, c.9, s.112-113)

İKD'yi kapatan elleri kıracağız!

Devrim savaşında İşçi sınıfının kavga omuzdaşı İKD'li kadınlar

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı, 1. Mayıs 1979'a iki gün kala, halkımızın emperyalizme, işbirlikçi, holdingci burjuvaziye, faşizme karşı yürüttüğü savaşımın güçlü kolu İlerici Kadınlar Derneği'ni kapattı. 15 bini aşkın savaşkan kadını çatısı altında toplayan İKD'nin genel merkezi, yurt düzeyine yayılan 33 şube ve 35 temsilciliği mühürlendi. 1 Mayıs öncesinde proleter İstanbul'u tank ve toplarla işgal eden askeri birlikler, polisler İKD genel merkezini, şubelerini bastılar. Tüm İKD binaları didik didik arandı.

Emekçi kadınlarımızın yığın örgütü İKD'nin kapatılması tüm ilerici yurtsever kişi ve kuruluşlar tarafından öfkeyle karşılandı. Çeşitli demokratik kuruluşlar, yığın örgütleri bildiriler yayınlayarak bu faşizan kararı protesto ettiler. Yayınlanan bir bildiride İKD Genel Başkanı şöyle diyor: "15 bin üyemi ve Türkiye'de ilk kez İKD ile gür bir sese, güçlü bir örgüte kavuşmuş olan milyonlarca emekçi kadın adına tüm ilerici, demokrat örgüt ve kişileri, demokratik basını, ilerici demokrat saylav ve yazarları İKD'ye karşı uygulanan bu anti-demokratik uygulamanın bir an önce kaldırılması için girişimlerde bulunmaya, bu konuda bizlerle dayanışma içinde olmaya çağırıyorum".

Geniş emekçi kadın yığınlarını işçi sınıfının başını çektiği devrim savaşımına sokan İKD'nin kapatılması, sosyal-demokrat Ecevit hükümetinin, kurulduğu günden bu yana emperyalizmin, işbirlikçi-holdingci burjuvazinin çıkarları doğrultusunda uygulayageldiği politikanın son halkalarından biridir. Faşist MHP oylarının desteğiyle sıkıyönetimi uzatan, yurt çapında yaymaya çalışan "sıkıyönetimci Ecevit" hükümeti, faşist İstanbul Sıkıyönetim Komutanı Necdet Ürüğ'un 1 Mayıs'ta İstanbul'u işgal altına almasından, emekçi kadınlarımızın örgütü İKD'yi kapatmasından sorumludur. İşçi sınıfımız, halkımız ilerici kadınlarımızın örgütü İKD'nin kapatılması karşısında susmayacaktır. İKD'yi kapatan elleri kıracağız!

Demokratik dönüşüm-demokratik devrim

(Atılım 1 Mayıs 1979 sayısından kısaltılarak alınmıştır)

Türkiye olağan alışılmış günlerden ayrımlı bir dönem yaşıyor. Ülke sosyo-ekonomik çöküntü içinde. Yığınlardaki hoşnutsuzluk giderek artıyor. Memleket yığınsal patlamalarla ve daha derin politik bunalımlarla yüzyüze gelebilir. Böylesi bir durumda yığınlara çok açık belgilerle gitmek, kime karşı, kiminle birlikte, ne için savaşıldığını anlatmak gerek. (....)

TİP'in yayınladığı "Demokratikleşme için Plan, 78-82" adlı yapıt devrimci strateji sorunlarını tartışma gündemine yeniden getiriyor.

İşçi sınıfının önündeki ilk devrimci adımın sosyalist devrim olduğunu savunan ve bundan önce bir demokratik devrimi yadsıyan görüş yeniden ileriye sürülüyor. Bu doğru bir görüş müdür?

Tarihsel deney bu görüşü doğrulamıyor. Rusya'da demokratik nitelikli Şubat Devrimini Sosyalist Oktobr Devrimi izledi. 2. Dünya Savaşından sonra kurulan Avrupa'daki sosyalist devletlerin çoğunluğu da faşizme karşı savaş koşullarında bu yolu izlediler. Vietnam ve Küba da sosyalist devrime bu yoldan gitti. Bu ülkelerin hepsinde demokratik ve sosyalist devrim bir tek, bütünsel devrim sürecinin iki aşamasını oluşturdu.

Bugün Lâtin Amerika ülkelerinin çoğunda, Portekiz, Yunanistan gibi ülkelerde kardeş komünist partilerin uyguladıkları strateji budur. Türkiye Komünist Partisi'nin de stratejisi Lenin'in "İki Taktik"te gösterdiği yolun Türkiye'nin somut koşullarına uygulanmasıdır.

Türkiye'de emperyalizme bağımlılık ve tekellerin gelişmesi koşullarında temel çelişki, kapital-emek çelişkisi keskinleşiyor. Bunun yanısıra geniş halk yığınlarıyla emperyalizm, işbirlikçi tekeller, toprak ağaları arasındaki çelişki sertleşiyor. Bu çelişki temel çelişkiyi bir ölçüde perdeliyor. İlk adımda sosyalist devrimin değil, demokratik bir devrimin koşullarını hazırlıyor. Dünya ölçüsünde olduğu gibi ülkemizde de kapital-emek çelişkisinin daha bu günden keskinleşmiş olması, çağımızda bu tür demokratik devrimleri biçimlendiren bir özelliktir. Bu durumda demokratik devrim geleneksel çerçevesini aşıyor, sosyalist devrime yaklaşıyor. Proletaryanın hegemonyası yoluyla demokratik devrim kesintisiz sosyalist devrime bağlanır. İki devrim aynı devrimci sürecin iki aşamasını oluşturur. (...)

İleri kapitalist ülkeler için tartışılabilecek bir yolu, dolaysız sosyalist devrimi önermek Türkiye'de ileri bir adım mı? Hayır. Çünkü kendini dayatan demokrasi görevi karşısında demokratik devrimi yadsımak, bunu yapanları sonunda reformist bir yola girmeye zorlar. Örneğin, TİP Merkez Yürütme Kurulu'nun "Demokratikleşme için Plan, 78-82" çalışmasına eklediği sunuş yazısında sosyalist devrim öneriliyor, öngörülen köklü demokratik adımların hiç değilse bir kısmının burjuva erkler eliyle de uygulanabileceği belirtiliyor. Giderek, demokratikleşme görevinin tümü için de erk sorununun çözülmesinin zorunlu olmadığı ileri sürülüyor.(....)

Türkiye'de de, birçok benzer ülkelerde olduğu gibi, egemen sınıfın elinde gelişmiş kapitalist ülkelerdeki olanaklar yok. Ne ileri bir teknik düzeyin olanaklarından yararlanabiliyor, ne de, başka ülkeleri sömürmesi söz konusu. Bu durumda gericiliğin de, burjuva reformizminin de yığın etkisi maddesel bir temelden çok, üst yapıdaki gerici kurumların etkisine, baskıya ve sosyal demagojiye dayalı oluyor. Burjuvazi devrimci barutunu çoktan tüketti. Ne ondan demokratik dönüşümler beklemenin ne de demokratikleşmenin tümünü onun erkine yaptırmanın olanağı reel değil. Buna karşılık, demokratik dönüşümler, istemler için savaşa atılan yığınların, erk sorununun bilincine varmaları başlıca olarak sübjektif etkene bağlıdır. Yığınlar ancak güncel istemleri uğrundaki savaş içinde erki ele almaya hazırlanabilir.

TKP, ulusun çoğunluğunun ortak istemlerini parti programında dile getirmiş, bu istemlerin çözülebilmesi sosyalizme giden yolun açılabilmesi için ilk politik amaç olarak ileri demokratik halk devrimini gündeme koymuştur. Bu amaca ulaşabilmek için Ulusal Demokratik Cephe politikasını çizmiştir.

TKP'ye göre taktik sorunlarda burjuvazinin faşizme giden en tekelci koluna karşı, reformcu koluyla çeşitli düzeylerde (seçimlerde bloklaşma, destekleme, darbeye karşı ortak direnme vs.) geçici uzlaşmalara gidilebilir. Ama, ileri demokratik devrimin görevlerini burjuvazinin hangi kolundan olursa olsun beklemek — sözde ne denli sosyalizm denirse densin — demokrasi savaşımıyla sosyalizm savaşı arasına aşılmaz bir duvar çekmek olur.

Devrimci savaşımızın birçok önemli sorununa Leninci yanıtlar getiren bu kitabı gazetemizden isteyebilirsiniz.

Saptanan asgari ücretler gerekenin çok altındadır

Asgari ücret komisyonu gelecek iki yıl için asgari ücretleri saptadı. Buna göre 16 yaşını doldurmuş işçiler için asgari ücretlerin günde 180TL, 16 yaşından küçük olanlar için 120TL olması uygun görüldü. Saptanan asgari ücretler gerekli asgari ücretin çok altındadır.

İş yasasında asgari ücret için yapılan tanımla, niteliksiz işgücü değeri için bir çeşit ölçüt amaçlanıyor. İşgücünün değeri, işçinin fiziksel, ailesel, iş eğitimi ve tarihsel koşulların belirlediği toplumsal kültürel gereksinimlerin değerinden oluşur. Oysa İş yasasında yapılan tanım aileyi bile içermez. Bu nedenle işçi sınıfımız henüz işgücü değerinin ilk iki öğesi üzerine kavga veriyor.

Türkiye'de uygulanan asgari ücretle, gerekli asgari ücret arasında derin bir uçurum vardır ve bu uçurum büyümektedir. 1978 kasım fiyatlarına göre niteliksiz işgücü değeri 800TL idi ve yürürlükte olan 110TL asgari ücret bunun yedide biri kadardı. (R. Yürükoğlu, "Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye", İşçinin Sesi Yayınları). Kasım ayından beri fiyat artışlarının, ayda %5'in ("Financial Times", Türkiye eki, 19 kasım 1978) üstüne çıkmadığını saysak bile, bugün niteliksiz işgücü değeri 1000TL'nin üstüne çıkmıştır. Hem de iki yılda bir saptanan asgari ücretler için önümüzdeki iki yıl içerisindeki fiyat artışlarını hesaba katmadan.

Bir de 180TL'yi kabul eden gerici Türk-İş patronları "saptanan asgari ücretler net ödenirse dengeli beslenme amacına ulaşmış olacağı"nı söyleyerek, işçi sınıfımızla alay ediyor.

Brüt olarak saptanan bu ücretlerin net olması tabii ki daha iyidir. Ama sorun asgari ücretlerin net ödenip ödenmemesi değildir. Gerekli asgari ücretle saptanan asgari ücret arasındaki uçurumdur. Bugün olması gereken asgari ücret 1000TL'dir. Bu böyle ise işçiler 3-4 günlük yövniye için 1 ay çalıştırılıyor demektir. Bu da Çalışma Bakanı'nın söleriyle gerçekten, "hükümetin emeğe verdiği değeri" göstermektedir! İşçiler, emekçiler için bu sefaletten kurtuluş yolu sosyalizme açılacak ileri demokratik halk devrimini gerçekleştirmektir.

Anti Emperyalist Dayanışma Konferansı yapıldı

Londra'da "Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs Halkları Arasında Barış, Dostluk ve İşbirliği Komitesi"nin düzenlediği anti-emperyalist dayanışma konferansı İngiltere'deki anti-emperyalist, anti-faşist güçlerin yığınsal bir gösterisi oldu. 26 mayıs cumartesi günü yapılan konferansa 50 ilerici örgüt 200 delegeyle katıldı. Üç ülkenin temsilcilerinin yanısıra ilerici saylavlar, Amerikan Komünist Partisi yayın organı Daily World'ün Londra temsilcisi Amerikalı komünist yazar William Pomeroy, ünlü besteci Alan Bush, Dünya Barış Konseyi'nden üyeler, Co-op ve Liberation örgütü temsilcileri de katıldılar.

Konferans, özellikle İran devriminden sonra Ortadoğu ve Doğu Akdeniz bölgesinde yoğunlaşan emperyalist baskıları ve bu baskıların bölge ve dünya barışı için taşıdığı ciddi tehlikeleri ele aldı. Emperyalizm ve ona bağımlı tekelci burjuvazinin "zayıf halka" Türkiye'yi emperyalist zincirde tutmak için faşizmi tırmandırdığı vurgulandı.

Başkanlık divanında konferans yöneticisi John Atkinson, Dr. Dr. Metaxas, D. Savaşkan, Dr. Christofanis, M. Ökçün, Dünya Barış Konseyi'nden Gordon Shatter, Lord Fenner Brockway bulunuyordu. Şeref konuğu olarak da Yunanistan iç savaş kahramanlarından General Serafi'nin eşi Bayan Serafi başkanlık divanında yer aldı.

Konferansı Liberation örgütü başkanı Tony Gilbert açtı. Tony Gilbert, konferansa katılma olanağını bulamayan ilerici saylavların, sendikaların ve kendi örgütü Liberation'ın başarı dileklerini iletti.

Daha sonra konuşan Dr. Metaxas Yunanistan Barış Komitesi'nin mesajını okudu ve Ortadoğu'da yeni politik gelişmelerden sonra her üç ülkenin emperyalist baskılara karşı birlikte, daha güçlü durmaları gerektiğini belirtti. "Konferansın bu yolda atılmış önemli bir adım olduğuna inanıyorum" dedi.

Dünya Bilim Adamları Federasyonu'nun gönderdiği dayanışma mesajının okunmasından sonra Dünya Barış Konseyi üyesi Gordon Shatter konseyin başarı dileklerini iletti.

İTİB temsilcisi konuşmasına dünya barışına yönelen tüm saldırıların işçi sınıfı ve bağlaşıklarının savaşımını saptırmak ve gelişen devrimci süreci engellemek amacına yönelik olduğunu belirterek başladı. Barış isteminin sosyalizmin ayrılmaz bir parçası olduğunu belirten konuşmacı, Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkelerin uyguladığı Leninci barış politikasının, sosyalizm kazanımlarının emperyalist savaşları önlemede en büyük güvence olduğunu vurguladı. İTİB temsilcisi konuşmasını özetle şöyle sürdürdü:

"Türkiye işçi sınıfı dünya devrimci sürecinin öncüsü Sovyetler Birliği'ne ve ulusal bağımsızlık savaşlarına karşı yöneltilen her türlü saldırıya karşı savaşı en acil görevi olarak görüyor. Özellikle bizim bölgemizde, sosyalist ülkelerin barış ve silâhsızlanma için yapıcı girişimlerine omuz vermek ve emperyalizmin saldırı politikasına karşı çıkabilmek için, bölgedeki tüm ilerici güçlerin ortak, uyumlu ve sürekli bir eylem programı ile çıkmaları zorunludur.

"Amerikan emperyalizmi ve 'sadık müttefiki' Pekin yöneticileri bölgemizi tehlikeli maceralarının odak noktası yapmaya çalışıyor. Bölgedeki çıkarlarını sağlamlaştırmak ve NATO'nun güneydoğu kanadını güçlendirmek için Türkiye üzerindeki baskılarını yoğunlaştırıyorlar. Silâh ambargosunun kaldırılmasıyla, nükleer silâh deposu Amerikan üsleri yeniden açıldı. İran'daki son gelişmelerden sonra, oradaki askeri üsler Türkiye'ye taşındı. Kıbrıs'ın işgalinden sonra NATO'nun güneydoğu kanadını korumak için konulan silâh ambargosu, Türkiye'deki Amerikan üslerinin açılması koşuluyla kaldırıldı. Bu, Türkiye'nin emperyalizme olan bağımlılığının somut bir örneğidir.

"Türkiye işçi sınıfı, emekçi halkı ve ulusal demokratik güçleri, emperyalizme boyun eğme politikasına şiddetle karşı çıkıyor. Türkiye işçi sınıfı, NATO'dan çıkılması, ikili anlaşmaların yırtılması, Amerikan ve NATO üslerinin sökülmesi, emperyalizmin kovulması, Sovyetler Birliği ve tüm sosyalist ülkelerle kardeşçe işbirliğinin kurulması, Yunanistan ve Kıbrıs halkları ile dostluk ve işbirliği ve bölgemizdeki barış ve güvenliğin kurulması için savaşıyor.

"Dostlar,

"Kıbrıs'ın 1974'te sosyal demokrat hükümet tarafından işgali, emperyalistleşmek isteyen finans oligarşisine yeni pazarlar bulmayı amaçlayan bir işgaldi. Kıbrıs'ı NATO çemberinde tutma çabaları, Kıbrıs'ın bölünmesiyle sonuçlandı ve bölgede gerilimi arttırdı. Amerikan emperyalistleri ve NATO Kıbrıs'ın bağımsızlık savaşını durduramaz. Yeşil ada, Yunan ve Türk burjuvazisi için bir pazar, Amerikan ve İngiliz emperyalistleri için Sovyetler Birliği'ne karşı kullanılacak askeri bir üs olmaktan kurtarılacaktır. Kıbrıs halkının barışçıl bir çözüm getirme istemleri, emperyalizme karşı savaşımıyla gerçekleşecektir.

"Bu çözümün gerçekleşmesi Türkiye ve Yunanisatn halklarının önüne bir dizi görevler getirmektedir. Sorunu Birleşmiş Milletler çerçevesi içinde çözümlemek, ABD ve NATO güçlerinin müdahaleci eğilimlerini engellemek gerekiyor. Türk ve Yunan halkının Milliyetçi şovenist unsurları ile savaşmak gerekiyor. İngiliz kolonyalizmi, Amerikan emperyalizmi ve NATO tarafından körüklenen, halklar arasındaki nefret duygularını kazımak gerekiyor, her iki toplumun ilerici demokratik örgütleri arasında ilişkinin güçlendirilmesi ve ortak eylemlerin örgütlenmesi gerekiyor. Kardeş ülkelerin uluslararası boyutlarda çabaları ve Kıbrıs halkının direnişi, emperyalist çevreleri Kıbrıs sorununa yeni bir çözüm aramaya itiyor. Her çözüm Birleşmiş Milletler kararları çerçevesinde ve Kıbrıs ilerici ve demokratik güçlerinin çıkarlarına uygun olmalıdır.

"Bağımsız, özerk ve bölünmemiş bir Kıbrıs için Türk ordusunun ve tüm işgalci güçlerin adadan çekilmesi zorunludur. Kıbrıs'ın bağımsızlığı, Birleşmiş Milletler tarafından onaylanacak, uluslararası anlaşmalarla garanti altına alınmalıdır".

Anti-emperyalist dayanışma konferansına 50 ilerici örgüt, 200 delege ile katıldı.

İTİB temsilcisinin konuşmasından sonra Yunanistan Öğrenci Birliği'nden bir temsilci, sonra da Avukat John Bowden birer konuşma yaptılar. İngiltere Komünist Partisi üyesi John Bowden konuşmasına Kıbrıs sorununun çözümünün Birleşmiş Milletler kararları ışığında olacağından söz ederek başladı. John Bowden, Türkiye'de tüm ilerici güçleri hedef alan faşist baskılardan, 1978 yılı içinde sayıları 1000'i aşan siyasal cinayetlerden ve Kahramanmaraş kırımından söz etti. John Bowden, sıkıyönetimin Ecevit hükümeti eliyle getirildiğini vurgulayarak şöyle dedi:

"Siyasal baskılar, cinayetler yalnızca komünistlere yönelik değildir. Anti-emperyalist savaşa katılan herkes, Kürt halkı büyük bir baskı altında. Türkiye, tüm Avrupa'da, komünist partisinin yasak olduğu tek ülke. İlericilerin görüşlerini ortaya koymaları bile büyük bir suç Türkiye'de. Ürün Yayınevi TKP Programı'nı yayınladığı için yargılanıyor. Yayınevi sorumlusunun 13 yıl hapsi isteniyordu. Sıkıyönetim koşullarında idamı da istenebilir. Buna bir yazarın ya da yayınevinin yargılanması olarak bakılamaz. Bu, TKP Programı'nın yargılanmasıdır".

Kıbrıslılar Birliği adına konuşan Dr. Christofanis Kıbrıs'ın işgalinden bu yana olan gelişmeleri anlattı. Soruna ancak Birleşmiş Milletler kararları çerçevesinde bir çözüm bulunabileceğini belirtti.

Britanya İşçi Partisi'nden Ted Knight ise konferansın çok olumlu bir girişim olduğunu, İngiltere işçi sınıfının, komitenin eylemlerini tüm gücüyle destekleyeceğini belirtti. Ted Knight daha sonra şöyle dedi: "Haklı davanızda sonuna kadar yanınızdayım. Çalışmalarınızda yalnız sözle değil, somut girişimlerle de destek olacağım. Karar tasarılarının öngördüğü ödevlerin yerine getirilmesi için Britanya işçi sınıfının aktif desteğinin sağlanmasının çok yararlı olduğu kanısındayım. Bu konuda üstüme düşen görevleri yerine getireceğimden kuşkunuz olmasın".

Konferans, Yunanistan, Türkiye ve Kıbrıs halkları arasında ortak düşman emperyalizme karşı dostluk, dayanışma ve işbirliğinin güçlendirilmesi konusunda alınan kararlarla sona erdi.

Konferanstan sonra delege ve konuklar her üç ülkenin halk dansları ve müziklerinin sergilendiği bir eğlence gecesine katıldı.

İşçi hareketi ve Kürt halkının birliği için savaş!

Türkiye'de bugün Kürt ulusal kurtuluş hareketi ile proletaryanın sosyalizm için yürüttüğü savaşın tek bir yumruk olarak egemen sınıflara karşı birleşmesinin nesnel koşulları vardır. Proleterya devriminin utkusu, Kürt ulusunun gerçek özgürlüğe kavuşması da bu birliğin hayata geçirilmesiyle ayrılmaz biçimde bağlıdır. Bunu başarabilmenin yolu, Türk komünistler için, oportünizme karsi amansız, ödünsüz savaşmaktan, Kürt Halkının güvenini kazanmaktan geçer.

Süleyman Sakalı

Türkiye Kürdistanı'nındaki gelişmeler burjuvazinin uykularını kaçırıyor. Son haftalarde gerek burjuva basınında, gerekse hükümetin gündeminde "Kürt Sorunu" baş yeri tutuyor. Sıkıyönetim ilân eden, 12 Mart'ta bile görülmeyen ölçüde yayın yasaklayan, demokratik örgütleri kapatan, işçi hareketini bölmek için çeşitli oyunlar tezgâhlayan sosyal demokrat Ecevit hükümetini, böylece Kürt ulusal hareketine karşı da doğrudan cephe açtı. Sıkıyönetimi uzattı ve hedefi belirledi: "Komünizm ve bölücülük!"

Cumhuriyet tarihi boyunca Türkiye egemen sınıflarının her zaman iki korkulu rüyası oldu: Kürtler ve komünistler. Bu iki hareketin bir gün birleşebileceğini düşünmek ise burjuvaziyi kabusların en koyusunun derinliklerine çekiyor. Neden? Çünkü kendi erkine yönelen en gerçek tehlikeyi burada görüyor. Bu nedenle, bugün egemenliği elinde tutan tekelci, holdingçi burjuvazi, her ne pahasına olursa olsun böyle bir gelişmeyi engellemeye kararlıdır.

Burjuvazi, işçi sınıfı hareketiyle Kürt ulusal hareketini ayrı tutmak için her dönemde, bazan kaba bazan ince, çeşitli taktikler uyguladı. Bugün de uyguluyor. Koşullar değişti ama bir nokta hiç değişmedi. Oportünizm, oportünistler bu taktikleri uygulamada her zaman burjuvazinin baş yardımcısı oldu. Bugün de böyledir.

Oportünizm burjuva kuyrukçuluğudur. Ulusal sorunda burjuva kuyrukçuluğu ise burjuva ulusçuluğu demektir. Cumhuriyet'in kuruluşundan sonra erke oturan burjuvazi, bir yandan işçi sınıfına, komünist harekete karşı ağır baskı, terör uygularken öte yandan da Kürt ulusuna karşı şovenist Türk ulusçuluğu bayrağını yükseltti. Kürt ulusuna karşı önce amansız bir baskı uyguladı. Kürtler başkaldırınca da "isyan ettiler" diyerek onbinlercesini gözünü bile kırpmadan öldürdü, yok etti. Önceden planlayarak giriştiği Dersim'i "dize getirme" operasyonuna bile "Kürt isyanı" dedi. Onbinlerce Dersimliyi kesti. Öte yandan bu başkaldırışları "emperyalizmin oyunu", "gericilik hareketleri" diye tanımladı. Böylece oportünistlere bir kapı açtı.

Bu arada Kemalistler ülkede kapitalizmi "ilerletmek" için bir takım reformlar yapıyordu. Hem ulusal kurtuluş savaşında da emperyalizme karşı savaşmışlardı... Oportünizm bu nesnel koşullarda "Kemalizmin ilerici yönlerini destekleyip yanlışlarını eleştirelim" belgisiyle çıktı ama burjuva kuyrukçuluğu yaptı. "Gerici Kürt isyanlarına" karşı "ilerici" Kemalistleri destekledi. Kürt ulusunun boğazlanmasına göz yumdu. Sonunda hem Kürt ulusu hem de komünist hareket ezildi.

Dünden bugüne köprülerin altından çok sular aktı. En başta, ülkede kapitalizm dev adımlarla ilerledi. Tekeller, finans-kapital gelişti. Devlet tekelci kapitalizmi doğdu, egemenlik kurdu. Buna paralel olarak gerçek bir endüstri proletaryası oluştu. Şanlı savaşlardan geçti, serpildi, kendisi için sınıf oldu. Bu temel üstünde güçlü bir komünist hareket yükseliyor. İkincisi, gelişen kapitalizm Türkiye Kürdistanı'nı da etkiledi. Feodal yapıyı yıktı, ulusal hareketi kapitalist gelişme temeli üstünde canlandırdı.

Türkiye'de bugün Kürt ulusal kurtuluş hareketi ile proleteryanın sosyalizm için yürüttüğü savaşın tek bir yumruk olarak egemen sınıflara karşı birleşmesinin nesnel koşulları vardır. Proletarya devriminin utkusu, Kürt ulusunun gerçek özgürlüğe kavuşması da bu birliğin hayata geçirilmesiyle ayrılmaz biçimde bağlıdır. Bunu başarabilmenin yolu, Türk komünistler için, oportünizme karşı amansız. ödünsüz savaşmaktan, Kürt halkının güvenini kazanmaktan geçer.

Sosyal demokrat Ecevit hükümetinin erkte bulunması, açık saldırıya geçmesi, geçmişten özellikle dersler çıkarmamızı gerektiriyor. Bugün ulusların ayrılma hakkını savunmadan "devrimcilik" olmayacağını herkes biliyor. Bu nedenle herkes sözde savunuyor. Fakat Kürdistan'daki son gelişmeleri, İran olayları ardından gelen hareketlenmeyi "emperyalist oyunu" diye elinin tersiyle itenler yine çıkıyor. (*Yürüyüş*, s.209, 10.4.1979) Burjuvazinin fiili ve ideolojik saldırıları karşısında da kuyrukçuluğa, oradan da burjuva ulusçuluğa kaymak uzun sürmüyor.

Türkiye burjuvazisi eski oyununu oynuyor. Her ne gerekçeyle olursa olsun proletarya hareketiyle Kürt ulusal hareketinin birliğini engelleyecek, geciktirecek her davranış yalnızca burjuvaziye hizmettir.

Burjuvazi, Kürt ulusuna karşı giriştiği ve girişeceği her harekette proletaryanın Kürt ulusuyla birlikte karşısında olduğunu bilmelidir.

Batı Avrupa'da "çöken endüstriler" yüzbinlerce işsiz yaratıyor

Ayla Antepli

Fransa'da 1968'den bu yana görülen en keskin sınıf savaşları Fransız hükümetinin yığınsal işten çıkarmalar yoluyla (1981'e kadar en az 21 bin işçi) çelik endüstrisinde uyguladığı "yeniden canlandırma" planından en çok etkilenen kentlerde yer alıyor. Longwy ve Derain gibi kentler çelik işçileri ile polis arasında sert sokak çarpışmalarına sahne oluyor. Yıllardır ilk kez barikatlar kuruldu.

Bu patlamanın nedeni nedir? Ve neden özellikle çelik endüstrisinde oluyor?

Batı gazeteleri tekstil ve gemi endüstrisi ile birlikte Avrupa çelik endüstrisini de "tarihe karışmış", "işe yaramaz dinazorlar" olarak nitelendiriyorlar. Yaşaması için "küçülmesi, değişmesi ve yenileştirilmesi" gerektiğini belirtiyorlar. Bu üç endüstrideki işçiler için bunlar, yığınsal işten çıkarmalar anlamına gelir. Avrupa çelik endüstrisinde yalnızca geçtiğimiz üç yıl içinde 61 bin işçi işten çıkarıldı. Endüstrinin yeniden rekabet edebilir duruma gelmesi için uzmanlar 100-140 bin işçinin daha işine son verilmesi gerektiğini tahmin ediyorlar. ("Time", 16 Ekim 1978)

Son beş yılda Avrupa tekstil endüstrisinde yarım milyon işçi işten çıkarıldı. 1985'e kadar 1 milyon daha çıkarılacak. Gemi yapım sanayiinde ise 20 bin işçi çıkarıldı ve gelecek yıl içinde 75 bin işçi daha çıkarılacak.

Batı gazeteleri bu üç endüstriyi neden "tarihe karışmış", "işe yaramaz" endüstriler olarak nitelendiriyor? Bu yığınsal işten çıkarmalar niye?

Bunun nedeni, sosyalist ülkeler ve bu endüstrileri kurmuş orta ve az gelişmiş ülkelerin rekabetinde yatıyor. Örneğin Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa sosyalist ülkeleri dünya ham çelik üretiminin yüzde 31'ini karşılıyor. 1950'de bu oran yüzde 19 idi. Öte yandan az ve orta gelişmiş ülkeler dünya çelik üretiminde 1950 yılında yüzde 2 olan paylarını 1977'de yüzde 11'e çıkardılar. Aynı süre içinde Batı Avrupa'nın payı yüzde 27'den yüzde 23'e, ABD'ninki ise yüzde 47'den yüzde 17'ye düştü. Daha önce Avrupa'dan çelik ithal eden birçok orta derecede gelişmiş kapitalist ülkelerin şimdi kendisi çelik üretiyor. Hatta ihraç ediyor. Brezilya, Şili, Meksika, Arjantin bunun örnekleridir.

Batı Avrupa çelik endüstrisindeki çöküş çarpıcıdır. 1950'de dünyadaki gemi yapımının yüzde 80'i Batı Avrupa'daydı. Bu oran 1977'de yalnızca yüzde 20'dir. Bu alanda Japonya en büyük rakip olmasına karşın, Güney Kore gibi bir ülke dünya gemi yapım sanayiinde giderek büyüyen bir orandı söz sahibi oluyor.

Orta derecede gelişmiş kapitalist ülkelerin rekabeti, Avrupa tekstil endüstrisine büyük bir zarar veriyor. Bu endüstri orta ve az gelişmiş ülkeler için, bir zamanlar Avrupa için olduğu gibi endüstriyel gelişme için bir başlangıç noktası oluşturuyor. Bu endüstri dalında en yakın ve tehlikeli rakip Türkiye. Bu nedenle Türkiye'ye karşı çok güçlü, "koruyucu" önlemler alınıyor.

Batı Avrupa çelik, tekstil ve gemi yapım endüstrilerindeki bu çöküş, geçici bir dönemsel krizin yol açtığı bir sonuç değildir. Dünya kapitalist ekonomisindeki uzun dönemli bir yapısal değişimin, gelişen uluslararası işbölümünün bir sonucudur. Bu gelişme bir yandan az ve orta derecede gelişmiş ülkelerdeki kapitalizmi ve işçi sınıfını geliştiriyor, sınıf çelişkilerini derinleştiriyor. Öte yandan orta ve az gelişmiş ülkeler ile emperyalist ülkeler arasındaki ve emperyalist ülkelerin kendi aralarındaki çelişkileri keskinleştiriyor.

Çelik, tekstil ve gemi yapım endüstrilerindeki bu çöküş, Batı Avrupa ülkelerinde sınıf savaşımının yükselmesi konusunda hem yeni olanaklar, hem de tehlikeler getiriyor.

Batı Avrupa hükümetleri ve bir bütün olarak AET, bu duruma hem klasik hem de devlet tekelci kapitalizmi önlemleri ile karşılık veriyor. Yabancı rekabete karşı çeşitli gümrük duvarları ve ithalat kısıtlamaları getiriyorlar. Örneğin, geçen yıl, AET, tüm yabancı çelik satıcılarından 1978 satışlarını 1976 yılı düzeyinde dondurmalarını istedi.

Tüm Batı Avrupa ve Kuzey Amerika'da "hasta endüstriyi korumak ve daha yüksek bir işsizliğin önüne geçmek için", "daha yüksek gümrük ve ithalat kontrolü" çığlıkları yükselmeye başladı. Sendikal hareketin bir bölümü ve bazı komünist partileri de ne yazık ki aynı telden çalıyor ve bu çığlıklara katılıyorlar. Bu tutum, işçileri emperyalist burjuvazinin kuyruğuna takmaktan başka bir işe yaramaz.

Amerikalı komünist yazar Gil Green bunu şöyle açıklıyor: "Başka ülkelerin ürünlerine karşı bu tür şoven, ırkçı kampanyalar öteki ülkelerden aynı karşılığı alacaktır. Bu tutum kendi kuyusunu kazmak demektir. Tehlikeli ve kışkırtıcı bir tutumdur. Bir ülkenin işçilerini öteki ülkenin işçilerinin karşısına diker. Patronlar bunu işçilerin öfkesini gerçek hedefinden saptırmak için kullanıyorlar. General Motors'un yatırımlarının yüzde 20'sini dış yatırımlar oluşturuyor. Ve General Motors'un Almanya'daki fabrikalarında yapılan Opel arabalar, Amerikan araba ithalâtının üçüncü büyük bölümünü oluşturuyor! Bütün bunlara karşın General Motors ülkedeki işsizliğin sorumluluğunu yabancı kapitalistlere, yabancı işçilere yüklemeye kalkışıyor. Amacı, Amerikan işçilerini daha yüksek bir verimle çalışmaya itmek. Uluslararası tekeller "yabancı" değildir. Onlar bir Nelson, Rockefeller kadar 'Amerikalı'dır. Savaşılacak düşman dışarda değil, içeridedir".

Batı Avrupa emperyalist ülkelerindeki sınıf savaşımının yükselişi önündeki en büyük engel oportünizm ve sosyal şovenizmdir. Bunlar işçi sınıfı hareketini emperyalist burjuvazinin çıkarlarına bağımlı kılıyor. Bu ülkelerdeki devrimci işçi sınıfı hareketi yalnızca oportünizme ve sosyal şovenizme karşı savaşla, kendi emperyalist burjuvazisine karşı savaşla ilerleyebilir.

Batı Avrupa emperyalist ülkelerindeki sınıf savaşımının yükselişi önündeki en büyük engel oportünizm ve sosyal şovenizmdir. Bu ülkelerdeki devrimci işçi sınıfı hareketi oportünizme karşı savaşla, kendi emperyalist burjuvazisine karşı savaşla ilerleyebilir.

Marsilya'da yığınsal işten çıkarmalara karşı direnişe geçen tersane işçileri

İşçiler Fransa hükümetinin "çöken endüstrileri yeniden canlandırma planı"nı yığınsal gösterilerle protesto ediyor.

Yıl 1945 Nisan.

Kızıl Ordular nazi faşistlerini ininde gebertmek için Berlin tepelerinde.

Kızıl Ordu erleri faşistlere gönderdikleri top mermileri üzerine şunları yazıyorlar: "Stalingrad için, Donbas için, Ukrayna için, yetimler ve dullar için!"

2 Mayıs. Kızıl Ordular Berlin'de nazi faşistlerini teslim aldılar.

8 Mayıs. 2. Dünya Savaşı sona erdi.

2 Mayıs 1945. Utkan Kızıl Ordu savaşçıları Brandenburg kapısı önünde

2. Dünya Savaşı'nın sonu

8 Mayıs 1979. Şanlı Kızıl Ordu'nun, 2 Mayıs'ta nazi faşizmine Berlin'de son kararlı ve ölümcül darbeyi indirmesi ile 2. Dünya Savaşı'nın sona ermesinin yıldönümü.

2. Dünya Savaşı 1.'den çok farklı bir dünyada patlak verdi. 1917 Oktobr devrimi ile yeryüzünde ilk proletarya diktatörlüğü kurulmuştu. İlerleyen sosyalizmle çöken kapitalizm arasındaki çelişki çağımızın ana çelişkisi olarak belirmişti. Emperyalist güçler kendi içlerinde keskinleşmiş olan çelişkilerini, Sovyetler Birliği'ni yok ederek çözme amacını güttüler. Ve bu amaçla uluslararası emperyalizm, Alman emperyalizmini güçlendirdi. Almanya'da nazi faşizminin kurulmasını destekledi. Faşist saldırganlığı cesaretlendiren başta Fransız, İngiliz ve Amerikan emperyalizmi, Hitler'in savaş mekanizmasını doğuya, Sovyetler Birliği'ne çevirmek için altını kaldırmadığı taş bırakmadı.

Ancak, 1941 haziranında Hitler'in Sovyetler Birliği'ne saldırısı ile uygulanan bu plan, emperyalizmin beklediği sonucu vermedi. Sovyet halkı Büyük Anayurt Savaşı ile faşizme karşı kahramanlık destanı yazdılar. Nazi faşistlerini inlerine kadar kovalayarak, Berlin'de ölümcül darbeyi indirdiler. Sovyet halkı faşizme karşı savaşta, utku için 22 milyon şehit verdi.

1945 nisanında doğudan Kızıl Ordu'nun, batıdan müttefik ordularının ağır darbeleri nazi faşistlerini inine sürmüştü. Bu anda nazi Almanyası'nın durumu son derece kötüye gitmişti. Uluslararası alanda yalnız kalmıştı. Genel ekonomik durumu çok bozulmuştu. Sovyet cephesinde büyük kayıplara uğramıştı. Bu nedenle İngiltere ve Amerika ile ayrı ayrı barış anlaşmaları imzalamaya çabaladı. · Amacı tüm batı cephesindeki güçlerini doğuya yığarak Kızıl Ordu saldırılarını püskürtmekti. Ancak Sovyetler Birliği'nin gücü bu girişimi başarısız kıldı.

Sovyet yüksek komutanlığı Berlin operasyonu planının ana hatlarını 1944 kasımında hazırlamıştı. Bu plan gözden geçirilerek düzeltmeler yapıldı. 1 nisanda son şekline getirilerek kabul edildi. Bu plana göre sürekli ve yıldırım hızıyla yapılacak hücumlarla düşman ezilecek, Berlin ele geçirilecekti.

Kızıl Ordu'nun çok önemli askersel ve politik görevi bulunuyordu. Amaç nazi faşistlerini, nefes alacak zaman tanımadan kayıtsız şartsız teslim olmaya zorlamak, böylece 2. Dünya Savaşı'na son vermekti.

Berlin'e hücuma geçen Kızıl Ordu güçleri, 464 bin asker, 15 bin sahra topu, roket atıcı ve yaklaşık 1500 tank ve güdümlü toptan oluşuyordu. Bu güç 400 bini bulan faşist ordusunu ezecek ve her binanın atış mevzisi haline getirildiği Berlin'i ele geçirecekti.

Kızıl Ordu cepheleri, iki kez Sovyetler Birliği kahramanı ödülü ve en yüksek nişan olan "Utku Nişanı" alan General Rokosovski, Georgi Zhukov ve Ivan Konev'in kumandasında idi.

Kızıl Ordu birlikleri Berlin'in merkezine yapılacak saldırının çok çetin ve sert olacağını biliyorlardı. Ancak Büyük Anayurt Savaşı'nın potasında çelikleşmiş olan askerler, faşizmi ininde gebertme ve bu savaşa son verme ateşiyle tutuşuyorlardı.

Berlin hücumunda yer alan Kızıl Ordu askerlerinin duygu ve ateşlerini topçu takımı komutanı Vasilyev şöyle canlandırıyor:

"Akşam olduğunda tepelere bataryaları yerleştirmiştik. Önümüzde koskoca bir kent uzanıyordu. Büyük bir sevinç ve coşku hepimize yayıldı. Önümüzde uzanan düşmanın son mevzisiydi ve yaptıklarının cezasını ödeme zamanı gelip çatmıştı. Yanımıza bir arabanın geldiğini görmedik bile. Ordu komutanımız General Barzarin arabadan indi ve birlik komutanımıza emir verdi: 'Hedef: Berlin'deki naziler. Ateş!' Sanki biçbir zaman Berlin'e ateş açtığımız zamanki kadar hızlı ve etkili çalışmamıştık.

"İlk yardım eri Yurçenko top mermilerine şunları yazıyordu:

"Stalingrad için, Donbas için, Ukrayna için, yetimler ve dullar için! Anaların döktüğü gözyaşları için!"

25 nisan günü Sovyet uçakları üç büyük saldırı ile Berlin'in merkezindeki hükümet ve askersel binaları, düşmanın güçlü mevzilerini bomba yağmuru altında tuttu. Ertesi sabah 1 Belorusya ve 1 Ukrayna cepheleri merkeze saldırıya geçtiler. Taburlar, alaylar, birlikler Reichtag'a ilk olarak girmek ve tepesine utku bayrağını çekmek için birbirleriyle yarışa girdiler.

Kızıl ordular başarılı manevralarla yalnız tek tek evleri değil, bölge bölge kenti ele geçirdiler. Bahçelerden, yeraltı katlarından duvarlara delik açarak evden eve geçtiler. Faşistler tüm sokakları mayınlamıştı.

26 nisanda Kızıl ordular düşmanın fanatik direncini kırarak büyük grubu Berlin'in merkezinde olmak üzere nazi güçlerini ikiye böldüler. Naziler özellikle Spree nehrinde Kızıl ordulara büyük direnç göstermeye çabaladılar. Nehrin güney yakası göğüs göğüse şiddetli çarpışmalara sahne oldu. Ancak Kızıl ordular düşmanı ezerek merkeze doğru son engeli de yıktılar.

Bunu izleyen günlerde Kızıl ordular merkezi demiryolu istasyonu ve havaalanlarını ele geçirdiler. Moabit hapishanesinde faşistleri ezerek, 7 bini İngiliz ve Amerikalı savaş esirini ve toplama kampındaki çeşitli uluslardan 5 bin insanı özgürlüklerine kavuşturdular.

29 nisan sabahı Kızıl Ordu birlikleri nazilerin kale haline çevirdikleri Reichtag'a saldırıya geçtiler.

Reichtag'da dişinden tırnağına silâhlı 1000 fanatik nazi bulunuyordu. Kapı ve pencereler örülmüş, yalnız atış aralıkları bırakılmıştı. Dıştan topçu mevzileri ile donatılmıştı. Reichtag'a gelen yolları tank ve toplarla destekli 6 binlik 55 bölüğü kapatmıştı.

29 nisan gecesi Kızıl ordular şiddetli hücumlarla Reichtag yollarını nazilerden temizledi. Reichtag'a doğrudan saldırıyı 30 nisan günü, General Şatilov komutanlığında 150. Sovyet piyade birliği yürüttü.

Şiddetli topçu atışları desteği ile Neustroyev, Davidov ve Samsonov komutanlığındaki taburlar duvarlardaki yarıklardan Reichtag'a girdiler. Kızıl Ordu subay ve erleri kahramanlıkla savaştılar. Her odayı, her katı dişe diş şiddetli bir çarpışma ile faşistlerden temizlediler.

Katları tırmanan, faşistleri temizleyenlerin önünde Çavuş Yegorov ve Kantariya geliyordu. Ve saat 21.50'de bu iki Kızıl Ordu kahramanı Reichtag'ın tepesine utku bayraklarını diktiler. Aynı anda Reichtag'ın önündeki tüm birliklerden çıkan "Hurra" haykırışı tüm meydanda ve Berlin'de yankılandı.

Reichtag tunellerinde çarpışma hâlâ sürüyor, parçalanmış faşist gruplar hâlâ direnmeye çabalıyorlardı. 2 mayıs günü hâlâ hayatta olan 2 bini kadar nazi faşisti beyaz bayrak çekerek yeraltından çıktı. Tüm Reichtag garnizonu teslim oldu. Aynı gün Berlin garnizonu da ağır top atışlarıyla teslim alındı. Böylece Kızıl ordular, 2 mayısta tarihsel görevlerini büyük bir utkuyla yerine getirmiş, tüm insanlığın başına belâ kesilen nazi faşistlerini inlerinde gebertmişlerdi.

2-7 mayıs arası tüm nazi orduları silâhlı bıraktılarak teslim alındı. Ve 8 mayısta nazi Almanyası Sovyetler Birliği ve müttefik kuvvetlerine kayıtsız şartsız teslim oldu.

9 mayıs kahraman Kızıl orduların, kanlı nazi tarihinin ve 2. Dünya Savaşı'nın sonunu getirdiği utku günü olarak simgelendi.

Bu utku yalnız askersel bir utku değildir. Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin Leninci politikası, Kızıl ordunun savaşkan, yılmaz askersel stratejisi ve Sovyet halkının kararlı savaşımı birbirinden ayrılmaz etkenlerdir. Bu utku milyonlarca insanı özgürlüğe kavuşturdu. Finans-kapitalin açık terörist diktatörlüğü faşizme karşı kararlı savaşın yolunu gösterdi.

Devrimci sanatçı Livaneli İşçinin Sesi'nin sorularını yanıtladı

"Türkiye son yıllarda her alanda ayrışıyor, hesaplaşmasını yapıyor. Her alanda yeni bir geleneğin kurulacağı, yeni geleneklerin başlayabileceği bir dönem yaşıyoruz."

"Sanatçılar ayakta kalabilmek adına bir takım kişisel çıkarların, günlük denge hesaplarının içinde yuvarlanıp gitmeye basladığı zaman aslında kendi çöküşlerini bilmeden hızlandırmış oluyorlar." "Halkın gücüne, halkla olan diyaloğa ve kendi içindeki yürekten içtenliğe güvenmeden hiçbir şey yapma olanağı yoktur." Zülfü Livaneli'nin sanat için bu söyledikleri, siyaset için de geçerlidir. (İşçinin Sesi)

Zülfü Livaneli 1 Mayıs 1979'da İTİB' in konuğu olarak Londra'ya geldi. İTİB'in düzenlediği 1 Mayıs gecesine katılan sanatçı, örgüt lokalinde "Devrimci Sanat" konulu bir seminer de verdi. Seminerden sonra sanatçı sorularımızı şöyle yanıtladı.

Soru: Seminerde enine boyuna tartışılan konulardan biri sanatçının partizanlığı konusuydu. Bu konudaki görüşlerinizi okuyucularımıza da anlatır mısınız?

Yanıt: Seminerde bu konu çok doğru bir sonuca ulaştı. Dikkat ettiğim kadarıyla da ortak geliştirilen bir düşünce oldu bu. "Sanatçının gerçeği araması, bulunduğu çağda, bulunduğu koşullarda gerçeği yazması, bu yönde çaba göstermesi en geniş planda partizanlıktır" diye bir sonuca vardık ki, bence bundan daha başka bir ölçüt geçerli olamaz.

Zaten bir sanatçının gerçeği araması, gerçeği yazması demek, bilimsel bir yöntemle gerçeği ve hareketin dinamiğini sap ıyan parti ile özdeş olması, onunla ütünleşmesi demektir. Başka bir biçimi var olamaz. İki ayrı gerçek var olamaz.

Soru: Yurdumuz gerçekten çetin günler yaşıyor. Devrimci bir sanatçı olarak bu durumda görevlerinizi nasıl görüyorsunuz?

Yanıt: Bu görevleri iki yönde düşünmek gerek. Birincisi kısa erimli görevler. Şu gün Türkiye'deki faşist tırmanış açıkça ortada. Bütün namuslu aydınlar, namuslu kişiler ölüm tehdidi altında yaşıyor. Bu ölüm tehdidi bir yılgınlık, bir olumsuzluk, bir karamsarlık yaratabiliyor. Ve bu karamsarlık duygusu uzun süre devam edince, insanı ideolojik planda bazı uzlaşmalara doğru itebiliyor. Bence bugün yapmamız gereken şey, insanoğluna umudu, ışığı hatırlatmak, direnme duygusu verebilmek. Bu kısa erimli bir görev olarak beliriyor.

Uzun erimde ise, bizim Türkiyeli sanatçılar olarak ağır sorumluluklarımız var. Çünkü Türkiye son yıllarda her alanda ayrışıyor, hesaplaşmasını yapıyor. Her alanda yeni bir geleneğin kurulacağı, yeni geleneklerin başlayabileceği bir dönem yaşıyoruz. Biz, belki de bunların öncüleriyiz. Bu geleneklerin kurulması döneminde, sanat alanında da çok önemli adımlar atılıyor. Değişik ve yeni konular gündeme giriyor. Eski kalıplar, eski biçimler yeni konuları ifade etmeye yetmiyor artık.

Türkülerden bir örnek verecek olursak, eski biçimlerle davrandığımız zaman, sözle biçim arasında uyum sağlamış olan Türkmen isyanları ile, Pir Sultan Abdal ile ölüm acısı, kahramanlık, yiğitlik, dostluk gibi duyguları anlatmada başarılı olabiliriz. Feodal dönemden taşıdığımız bir kültürle, bir biçimle bunu yapabiliriz. Fakat günümüz işçisinin, günümüz insanının, örneğin 4 milyonluk İstanbul insanının yaşayışını, sıkıntılarını, özlemlerini anlatamıyoruz. Bu iş için gerekli biçim gelişmemiş. Bu biçimi geliştirmek, yeni özle yeni biçimi kaynaştırabilme zorunluluğu var.

Bu alandaki çalışmalarda yanlışlar yapmak da mümkün. Fakat yanlışlar yapmanın bile bana olumlu bir yanı var gibi geliyor. En azından "nasıl yapmamız" gerektiğini gösteriyor bize. Bu yönden ben, bütün yığınlara malolmuş sanatçıların, yaptıkları şeyin başarısıyla yetinip, "firma" haline gelerek eskiyi sürdürmelerinden değil, her ürünlerinde yeni birşeyi denemelerini ve kendilerini yok etmeyi göze alarak yığınlar önünde yeni biçimler üzerinde çalışmalarını sürdürmelerinden yanayım.

Türkiye'deki ilerici sanatçıların önündeki görev, önce kendi kafalarındaki bazı yasaklamaları kaldırmak, kendi kafalarını özgürleştirmek ve bu özgür ortamda kendi dalında evrensel bir çizgiye varabilmek için, halkla olan bağını koparmadan çalışmak ve yaratmak. Sanatçılar, ayakta kalabilmek adına bir takım kişisel çıkarların, günlük denge hesaplarının içinde yuvarlanıp gitmeye başladığı zaman aslında kendi çöküşlerini bilmeden hızlandırmış oluyorlar. Bizde şöyle bir gelenek vardır: Gayet naif bir biçimde işe yaklaşır bir yazar, bir şair, bir şarkıcı. Ve halkın hoşuna gidebilecek, gerçekten doğru, sıcak ürünler koyar. Bu ürünler ilgi görür. İlgi gördüğü anda da, kapitalist mekanizma içinde bir metaya dönüşür. Diyelim ki, yıllık geliri 5 milyon lira olan bir "firma" halini alır. Bu firmayı korumak da, aynen bir reklâm ya da ciklet firmasını korur gibi, o piyasa içinde denge hesapları kurmak, basınla olan ilişkilere dikkat etmek, "şimdi bu sözü söylersem tutulurum, bunu söylersem ayakta kalamam" gibi hesaplara girmektir ki, bu hesaplara girmek, o kişiyi sanatçı olmaktan çıkarıp, bir firma sahibi olma durumuna getirir. Çok güzel ürünler vermiş birçok sanatçının bir süre sonra kararması, birşey yapamaz hale gelmesi de bu nedenledir.

Yığınlar, önündeki sanatçıyı görmese bile, kardeşiymiş gibi tanıyor. Yüreğine kadar bilebiliyor. Nasıl biridir, nasıl düşünür, ne kadar içtendir? Bunun ölçüsü hiç şaşmıyor. Türkiye'de bugüne kadar binlerce yazar gelip geçmiştir. Fakat halk bunların içinden gerçekten kendine ait değerleri yüceltmiş olan yazarları almış, üç beş kişiyi bir yere koymuştur. Ötekiler unutulmuştur, kalmamıştır. Oysa bu kaybolan yazarlar arasında, zamanında bir takım mekanizmaları işleterek çok önemli yerlere gelmiş kişiler de bulunabilir.

Sonuç olarak benim söyleyeceğim bu işte halkın gücüne, halkla olan diyaloğa ve kendi içindeki yürekten içtenliğe güvenmeden hiçbir şey yapma olanağı yoktur.

Soru: Müziğiniz bir atılım niteliği taşıyor. Ulaşmak istediğiniz şey nedir, ilerisi için ne düşünüyorsunuz?

Yanıt: Ulaşmak istediğim, Türkiye'de bugüne kadar var olan müzik biçimleri içinde halkımızın içinde yaşattığı, geliştirdiği müzik biçiminden hareket ederek evrensel bir çizgiye varmak. Çünkü bu çağda yerel bir kültür olabileceğine inanmıyorum. İnsanlık müthiş bir diyalog halinde. Bütün dünya halklarının, ülkelerinin müzikleri bir arada dinlenebiliyor. Evrensel ölçütler var. Bunun için ben de bizim müziğimizden, bizim kökenimizden hareket ederek evrensel bir müzik dili yaratmak istiyorum. Bu söylediğimin çok çok zor olduğunu, belki de çok büyük bir iddia olduğunu biliyorum. Ve belki de ben, bütün ömrümü veririm ama bunu başaramam. Ama bu yolda çaba göstermeyi görev sayıyorum. İlerideki çalışmalarım da buna yönelik olacak.

"Utkunun tek garantisi işç: sınıfı partisinin liderliğidir"

Etyopya, demokratik devrimi sosyalizme ilerletmek için savaşıyor

Sosyalist Etyopya Geçici Askeri hükümetinin "Ethiopia Today" adlı yayınından alınmıştır.

İşçiler,
Köylüler,
Yurtseverler,
Devrimci Ordu,

"Ya ölüm, ya devrimci anavatan" belgisi altında savaşmış bütün Etyopya erkek ve kadınları!

"Devirdiğimiz feodal-burjuva sistemi altında, emekçi yığınlar hor görüldü, hakarete uğradı, ülkenin ilerlemesi baltalandı ve toplumun temel taşları olan işçiler ve köylüler açlığa, sefalete, cehalete ve hastalığa mahkum edildi. Öte yanda bu sistem, egemen sınıfların bireylerinin nüfusun çoğunluğunun sırtından geçinerek büyük bir lüks içinde yaşadıkları bir sistemdi.

"Bilindiği gibi, hiçbir şey durağan değildir. Herşey yeni biçimler, yeni boyutlar alır, olgunlaşır, yaşlanır ve sonunda söner. Ve yerlerini yeni şeylere, yeni olgulara bırakır. Sosyal düzenin başka bir yazgısı yoktur. Etyopya'da bu denli uzun hüküm süren feodal-burjuvazi sisteminin sona erişini biz bu ışık altında değerlendiriyoruz.

"Yıllar süren feodal sistem, emperyalizmin etkisi ile feodal-burjuva sistemine dönüştü. Bu dönüşüm geniş yığınların sömürüsünü yeni bir biçime soktu ve yoğunlaştırdı. Fakat emperyalizmin koruyuculuğu altında işleyen bu sistem de, ezen ve ezilen sınıflar arasındaki temel çelişkiyi gizleyemiyordu.

"Bu nedenle, kalıcı görünüşüne karşın, ezen ve ezilenler, sömüren ve sömürülenler arasındaki çelişkiler kritik bir aşamaya geldiği zaman feodal-burjuva sistemin büyümesi durdu. Toplumun ezilen tüm kesimlerinin ortak tepkileri, yığınsal devrimci bir çıkışa yol açtı.

"Tüm toplum keskin bir sınıf savaşımı ile temelinden sarsıldı. Ülkenin bir ucundan diğer ucuna tüm sınıfların aktif bir şekilde savaşıma katılmasıyla birlikte, toplumun diğer katmanlarının saflarda yeralımı yeni biçimler almaya başladı. Bir yandan işçiler, köylüler, ilerici aydınlar ve askerler birleştiler. Öte yandan aristokrasi, toprak sahipleri ve diğer gericiler ortak bir cephe oluşturdular. Savaşım bu biçimi alınca, egemen sınıflar bu halk hareketini kontrol veya bastırma olanağını bulamadılar. Yığınlar utku üstüne utku kazanmaya başladılar.

"Etyopya halkı politik bilinçlerini süratle yükseltir, örgütlenir ve silâhlanırken, özgürlük, eşitlik ve adalet için kahramanca savaştı. Bu süreçte sayısız tarihi utkular kazandılar.

"Tüm ekilebilir toprakların, fabrikaların sigorta şirketlerinin, banka, şehir arazilerinin ve fazladan evlerin devletleştirilmesi en önemli kazanımdır. Kent ve kırlık bölgelerde, kebeie örgütlerinden (kent komünleri—İ.S.) ulusal düzeye kadar yığınların örgütlenmesi, özellikle Tüm Etyopya İşçi Sendikası'nın ve son zamanda Tüm-Etyopya Köylü Birliği'nin kurulması, devrimin çetin savaşlar sonunda kazandığı utkulardır. Fakat bütün bu kazanımların yanısıra, savaşımımız sona ermiş değildir.

"Geniş yığınların savaşımı, nihai utkunun tek garantisi olan işçi sınıfı partisinin liderliğini henüz sağlayamamakla birlikte devrimimiz, sosyalizme doğru giden ulusal demokratik bir devrimdir. Devrimi bu raya oturtmak ve işçi sınıfı partisinin kuruluşunu çabuklaştırmak için bilinçli ilericiler, Etyopya Marksist-Leninist örgütünü kurdular ve savaşımlarını yoğunlaştırıyorlar.

"Halkların demokratik Etyopyası' nı kurmadan ve birçok ulusun ülkesi olan bu toprakları, herkes için özgürlük ve eşitlik ülkesi haline getirmeden önce karşılaşacağımız güçlükler, vereceğimiz kurbanlar ve örgütleyeceğimiz savaşım çok büyük olacaktır. Bu nedenle, daha iyi örgütlenme ve silâhlanmadan ve sınıf düşmanlarımızla tüm gücümüzle savaşmaktan başka bir almaşığımız yoktur."

Burjuvaziye ve oportünizme karşı savaşta

Haydi Yaz Taarruzuna!

Haziran başında İTİB'liler yeni bir devrimci özveri yarışına giriyor. 1977 yazından bu yana her yıl yapılması gelenek haline gelen yaz taarruzu başlıyor. İTİB üye ve sempatizanları 2 ay boyunca, geçinmeleri için gerekli harcamaları en aza indirip örgütleri için çalışacak, örgütleri için üretecekler. 2 ay boyunca belgimiz "devrimci özveri olmadan devrimci savaşım olmaz" olacak.

Yaz taarruzu İTİB'liler için artık devrimci bir gelenek oldu. İlk yaz taarruzu 1977 yazında yapıldı. İTİB üyeleri on hafta boyunca, başlangıçta verdikleri sözün yüzde 50 üstüne çıkarak taarruzu büyük başarıyla bitirmişlerdi. 1978 yazında yapılan 2. yaz taarruzunda ise hedef bir önceki yılın iki katıydı. İTİB üyeleri bu taarruzu da hedefi aşarak bitirdiler. Bu yıl hedef ilk taarruzdan 3. ikinci taarruzdan ise 1.5 kat daha fazla. İTİB üyeleri "çalışkanlığımızla, üretkenliğimizle, yaratıcılığımızla bu devrimci özveri savaşından da başarıyla çıkacağız" diyorlar.

Yaz taarruzu heyecanı şimdiden tüm İTİB'i sardı. Kimi üyeler sigarayı bırakmayı, kimileri kaldığı odadan çıkıp iki ay boyunca örgüte taşınmayı planlıyor. İş aranıyor, iş bulunuyor. Öneriler, haberler yaz taarruzunu yürütecek olan komiteye aktarılıyor. Komitenin öncülüğünde döner, köfte satılacak toplantılar, festivaller saptanıyor. İTİB lokalinde yeni üyeler, eskilerden taarruz anılarını dinliyor.

Bugün İTİB'liler şunu çok iyi biliyor. Yaz taarruzu tüm üyeler için bir özveri okuludur. Devrim savaşımına yalnızca bağışını, kesenegini, boş zamanlarını değil, tüm enerjisini, tüm yeteneğini, ömrünü veren militanlar olma yolunda kendimizi eğittiğimiz, bireyci, çıkarcı yanlarımızın üstüne üstüne gittiğimiz bir okuldur.

Yaz taarruzu bir eylem anlayışıdır. "Olanaklarımızdan elverdiği kadar eylem" değil, "eylemin gerektirdiği kadar olanak yaratmak" mantığı. Bu mantık sonsuz olanaklarla karşımıza dikilen egemen güçleri yenebilmenin de zorunlu mantığıdır.

Bir taarruz daha başlıyor!

Devrimci İTİB'i daha da güçlendirmek,

Kan ve ateş içinde geçen devrim savaşımına daha yaraşır militanlar olabilmek,

Devrimci özverimizi daha da yükseltebilmek taarruzu.

Haydi yaz taarruzuna!

İTİB militanları Marksizm-Leninizm silâhıyla donanıyorlar

İTİB eğitim gruplarından biri İşçinin Sesi Kütüphanesi'nde "Ne Yapmalı"yı çalışıyor

"Devrimci teori olmadan devrimci hareket olamaz. Oportünist öğretilerin moda olduğu günlerde bu ilke üzerinde ne kadar ısrarla durulsa azdır".

Lenin'in bu sözlerini İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği'nin militanları hayata geçiriyor.

Siyasal savaşımla yakından bağlı ideolojik eğitimin büyük önemini kavrayan İTİB, kadrolarını Türkiye'deki devrimci durum gereklerine uygun hazırlamaya çalışıyor.

Her pazar yapılan seminerlerin yanısıra, haftada iki akşam İTİB üyeleri, Marksizm-Leninizm'in ilkelerini öğrenmek için 8-10 kişilik gruplar halinde eğitim yapıyorlar. Bir eğiticinin başkanlığında yapılan eğitim sırasında kitap bölüm bölüm okunarak tartışılıyor ve ana fikirler sadece bu iş için kullanılan özel deftere geçiriliyor. Bir sonraki eğitimde daha önce okunan bölüm özetlenerek, kalınan yerden kitap sürdürülüyor.

Bu yöntemle R. Yürükoğlu'nun "Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye" okunarak tartışıldı. Şimdi Lenin'in "Ne Yapmalı?" adlı yapıtı ile İTİB üyeleri eğitim yapıyor. "Ne Yapmalı?"dan sonra "İki Taktik", "Devlet ve Devrim" ve "Dönek Kautsky" okunacak.

Bu eğitim seminerleri akademik tartışma düzeyinde yapılmıyor. Türkiye'deki sınıf kavgasının hangi ilkelerle, ne tür bir savaşla, işçi sınıfımızın utkusuyla sonuçlanacağı öğreniliyor. Dünya işçi sınıfı hareketinde yapılan yanlışlar ve bu yanlışların nerelerden kaynaklandığı sergileniyor. Her örnek, her tartışma Türkiye ile karşılaştırılarak sonuçlanıyor.

Böylece İTİB militanları, Marksizm-Leninizm biliminin silâhıyla donanarak kavgalarını daha bilinçli sürdürüyorlar.

Karaya ak diyenlerin ak günleri yaşanıyor yurdumuzda

Yurdumuzda, CHP iktidarının halkımız üzerindeki baskısı her geçen gün artıyor, yeni yeni sıkıyönetim uygulamaları çıkarıyor. Sıkıyönetimi kalıcılaştırıyor.

26 nisan tarihinde sıkıyönetim süresi yeniden uzatıldı. Bu da yetmedi 6 ilde daha sıkıyönetim kararı alındı. Alındı da ne oldu?

Demokratik haklarımız "korundu!"

Zaten demokrasi meleği CHP, hükümet oldu olalı çok demokratik günler yaşıyoruz. Bunu da sıkıyönetim uygulayarak beceriyor. Sanki, bıraksaydı AP yapamazdı...

Özgürlüklerimiz silahların gölgesinde korunuyor!

Vatandaş, fabrikalarda, işyerlerinde patronun kasasını şişirdikçe şişiriyor. Ama diğer yandan çoluk çocuğun karnını bile doyuramıyor. Maaşına artış istiyor. Patron "yok" diyor. Baktı olacak gibi değil, grev yapmak ister ki grev işçinin en demokratik hakkıdır. O zaman da hükümet "olmaz" diyor, 'dış mihraklar yurdumuzu tehdit ediyorlar.'

NATO'nun baskılarına, IMF'nin, Holdinglerin sömürülerine faşistlerin cinayetlerine karşı direnmek istiyor halk. Yine "olmaz" diyorlar, "katiyen olmaz. Ulusal bütünlüğümüz tehlikede."

Cumhuriyet tarihi hep böyle. Halkta ufak bir kımıldanış, rahatsızlık sezildi mi, hemen sıkıyönetim kararı alınıyor.

Sıkıyönetimin ne işe yaradığı, 1 Mayıs'ta gene gözler önüne serildi...

Demokratik örgütlerin, ilerici yayınların kapatılması işin diğer yanı. İşten atılmalar, pahalılık almış başını gidiyor. Ve can güvenliği, söz konusu bile değil. Halkın sıkıyönetimle susturulması MHP'nin çok işine yaradı. Şimdi daha rahat at oynatıyorlar.

Türkeş değil miydi, "Bütün Türkiye'de sıkıyönetim uygulanmalı" diye bağıran!

Ak günler uğruna o da olur her halde.

İstenen sıkıyönetim, demokratik örgütlerin kapatılması, ilericilerin, yurtseverlerin tutuklanması, yayınların kapatılması olsun. Ak günler uğruna o da olur!

Karaya, "ak" diyenlerin, ak günleri yaşanıyor yurdumuzda...

(Londra İşçi Birliği'nin gazetesi "İşçi Postası"nın 8. sayısından alınmıştır.)

İŞÇİNİN SESİ . . . . 15 GÜNLÜK DEVRİMCİ İŞÇİ GAZETESİ
Sahibi . . . . İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği
Yazışma Adresi . . . . 56 Mansfield Rd., Ilford, Essex, England
Baskı . . . . Anvil Printers Ltd. (T.U.)

İşçinin Sesi Kütüphanesi açılıyor

İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği'nin "İşçinin Sesi Kütüphanesi" haziran ayı içinde yapılacak bir toplantıyla açılıyor.

İşçinin Sesi Kütüphanesi 1978 yazında, 400 kitapla kuruldu. Yaz taarruzunun bitiş toplantısında İTİB üyeleri "İşçinin Sesi Kütüphanesi"ni Avrupa'nın Türkiye kaynaklı yapıtlar açısından en büyük kütüphanesi yapma kararını aldı. Bu kararı hayata geçirmek için herkes evindeki kitapları İTİB'e taşıdı. Kısa bir sürede 5000'i aşkın kitap toplandı. Kütüphane bugünden Türkiye ile ilgili kaynaklar açısından İngiltere'nin en büyük kütüphanesi oldu. Marksist-Leninist kitapların çokluğu açısından da en büyükler arasındadır.

Toplanan kitaplar sınıflandırılmaya başlanınca, kapitalist ülkelerde kullanılan klasifikasyon sisteminin Marksist-Leninist yapıtların sınıflandırılması için yeterli olmadığı ortaya çıktı. Bu nedenle, Moskova'daki Lenin Kütüphanesi ile ilişkiye geçildi ve bu konuda yardım istendi. Lenin Kütüphanesi, yedi ciltlik bir dizi ile kullandığı sistemi gönderdi ve İşçinin Sesi Kütüphanesi'ne çalışmalarında başarılar diledi, daha da yardımcı olabileceğini belirtti. İşte Lenin Kütüphanesi'nin gösterdiği bu ilgi, verdiği bu destek, kütüphanemize yüzbinlerce kitabın, binlerce üyenin bile kazandıramayacağı büyük bir onur kazandırdı. Kütüphanemiz Lenin Kütüphanesi'ne yalnızca sınıflama yöntemleriyle değil, tüm Leninci savaş yoluyla bağlıdır.

Öte yandan İşçinin Sesi Kütüphanesi, İngiltereler arasında da ilgiyle karşılandı. Birçok kişi ve kuruluş kütüphaneye üye oldu.

İşçinin Sesi Kütüphanesi'ne üye olan kuruluşlar arasında ünlü Marx-Memorial Kütüphanesi de var. Yapılan anlaşmaya göre, İşçinin Sesi Kütüphanesi'ne üye olanlar Marx Memorial'ın da üyesi sayılıyorlar. Bilindiği gibi Lenin Iskra'yı ilk olarak burada çıkarmıştı.

İşçinin Sesi Kütüphanesi, "devrimci teori olmadan devrimci eylem olmaz" sözünü tüm eylemlerinin temeli yapan İTİB militanları için, İngiltere'deki Türkiyeli işçi ve öğrencilerimiz için önemli bir kazanımdır.

İTÖF seminerleri

İngiltere Türkiyeli Öğrenciler Federasyonu (İTÖF)'ün, İngiltere'nin çeşitli kentlerinde düzenlediği seminerleri Türkiyeli öğrenciler tarafından büyük bir ilgiyle izleniyor. Bu seminerlerden ilki 19 mayıs cumartesi günü Leeds Üniversitesi'nde düzenlendi ve "Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısı" tartışıldı. 26 mayıs günü ise Manchester'de "İleri demokratik halk devrimi" konulu bir seminer yapıldı. Her iki seminere de İngiltere'nin çeşitli kentlerinden gelen kalabalık bir öğrenci topluluğu katıldı. Seminerlerin sonunda açılan tartışmalar çok canlı geçti.

Yurt dışında okuyan öğrencilerimizin karşılaştığı binbir sorun Türkiye halkını kasıp kavuran sömürü ve talan düzeninden ayrı düşünülemez. İngiltere'deki Türkiyeli öğrencilerin demokratik yığın örgütü kardeş İTÖF'ün Türkiye devrim hareketinin en can alıcı konuları üzerinde düzenlediği bu seminerler önemlidir. Bu seminerler, ilerici öğrencilerin hem İTÖF çatısı altında birliğini pekiştiriyor, hem de işçi sınıfının devrimci savaş yolunu daha iyi görebilmelerini getiriyor.